

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba engleză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 10 iunie 2008

în Cauza TASE împotriva României

(Cererea nr. 29761/02)

Strasbourg

Devenită definitivă la 10.09.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Tase împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Ineta Ziemele,
Ann Power, *judecători*,
și Stanley Naismith, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 20 mai 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 29761/02, introdusă împotriva României, prin care un cetățean român, dl. Cristian Tase (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 30 iulie 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul a fost reprezentat de domnul Corneliu Teodor Bucur, avocat în Ploiești. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de domnul Răzvan-Horațiu Radu, agent guvernamental al Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 25 octombrie 2006 Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea în conformitate cu Articolul 5 alineatele 1 (c), 3 și 5 din Convenție. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Petentul s-a născut în 1957 și locuiește în Ploiești.

1. Poliția din Ploiești a început o investigație în ceea ce privește pretinderile conform cărora petentul ar fi furat produse petroliere de la angajatorul sau, o companie petrolieră.

2. La 6 iunie 2002, reclamantul a fost arestat de către Poliție.

La 7 iunie 2002 procurorul de pe lângă Tribunalul județean Prahova a emis un mandat de arestare de treizeci de zile împotriva reclamantului, până la data de 6 iulie 2002.

Ordonanța procurorului argumenta arestarea reclamantului prin următoarele motive :

“infrațiunea se pedepsește cu închisoarea cu mai mult de doi ani, iar lăsarea în libertate a reclamantului reprezintă o amenințare pentru ordinea publică.”

3. La data de 4 iulie 2002 reclamantul a fost adus înaintea Tribunalului Județean pentru verificarea legalității măsurii arestării preventive. Avocatul reclamantului a solicitat ca ordonanța privind arestarea preventivă să fie anulată iar reclamantul eliberat, motivând, în special, că mandatul de arest era nelegal, iar măsura de a-l aresta înainte de proces a fost luată în mod automat și cu prea mare ușurință, întrucât nu exista nici o dovadă care să-l incrimineze cu privire la săvârșirea infracțiunii respective. .

4. La 4 iulie 2002 Tribunalul Județean Prahova, considerând că motivele care justificau măsura inițială rămâneau neschimbate, a dispus arestarea reclamantului pentru încă treizeci de zile, și anume până la data de 5 august 2002. Aceasta a luat la cunoștință de faptul că hotărârea putea fi atacată cu apel odată cu hotărârea privind fondul cauzei.

5. Alte patru audieri au mai avut loc înaintea Tribunalului Județean. De fiecare dată, arestarea preventivă era prelungită din motive similare cu cele din data de 4 iulie 2002,

până când hotărârea asupra fondului a fost pronunțată. Nici un alt temei nu a fost reținut de către Tribunalul Județean.

6. La data de 9 octombrie 2002 Tribunalul Județean Prahova l-a condamnat pe reclamant pentru săvârșirea infracțiunii de furt agravat și a pronunțat o sentință de condamnare de un an de zile cu suspendare

7. Reclamantul a fost eliberat din arest la data de 10 octombrie 2002.

8. Curtea Supremă de Justiție a respins un apel promovat de către reclamant și a susținut hotărârea Tribunalului Județean printr-o decizie finală din 7 iulie 2003.

9. Între timp, la data de 8 august 2002, reclamantul a fost concediat de la locul de muncă prin aplicarea Codului Muncii, întrucât arestul său a durat mai mult de șaiszeci de zile. Acesta și-a găsit un nou loc de muncă la data de 12 decembrie 2004.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

10. Procedura pentru depunerea plângerilor împotriva măsurilor preventive, inclusiv arestul înainte de proces, este descrisă în articolul 140¹ din Codul de procedură penală (vezi *Anghelescu împotriva României* (dec.), nr. 46430/99, 2 decembrie 2003).

11. În conformitate cu articolul 141 din Codul de procedură penală, se poate depune apel doar împotriva încheierii prin care instanța dispune, anulează, înlocuiește sau dispune încetarea unei măsuri preventive, în mod independent de sentința privind fondul cauzei, iar acest lucru trebuie să fie realizat în termen de trei zile de la data sentinței intermediare.

12. Persoanele care au fost reținute în mod nelegal, se pot folosi de două acțiuni pentru daune descrise în Codul de procedură penală și respectiv în Codul civil.

13. Articolul relevant din Codul de procedură penală prevede:

Articolul 504

“Orice persoană care a fost condamnată prin intermediul unei decizii finale are dreptul la despăgubiri din partea Statului pentru orice pierdere sau daună suportată atunci când, după o rejudecare, este reținută într-o sentință împotriva căreia nu mai este posibil recurs că nu a comis infracțiunea în chestiune sau că nicio infracțiune nu a fost comisă.

Orice persoană împotriva căreia a fost luată o măsură de prevenție, și în favoarea căreia o decizie de a nu mai continua procedurile sau de achitare a fost dată din motivele listate în paragraful precedent, beneficiază de asemenea de dreptul la despăgubire pentru daunele suportate...”

14. Într-o decizie din 10 martie 1998, publicată la data de 18 mai 1998 în Monitorul Oficial, Curtea Constituțională, căreia i-a fost înaintată o excepție pretinzând că primul alineat din articolul 504 din Codul de procedură penală era neconstituțional, prevedea următoarele:

“În conformitate cu Articolul 48 din Constituție, Statul este responsabil pentru daunele cauzate de erorile judiciare comise în procedurile penale. Rezultă că principiul responsabilității Statului față de victimele unei erori judiciare într-o acțiune penală trebuie să fie aplicat tuturor victimelor unei astfel de erori. ... Curtea constată că legislatura nu a adus prevederile Articolului 504 din Codul de Procedură Penală în conformitate cu cele din 48 alineatul 3 din Constituție. ... În consecință, reținând faptul că Articolul 504 din Codul de Procedură Penală pune la dispoziție doar două cazuri în care responsabilitatea Statului pentru erori judiciare poate fi angajată, rezultă că această restricție este neconstituțională, de vreme ce Articolul 48 alineatul 3 din Constituție nu permite nici o astfel de limitare.”

Articolul 504 a fost modificat de Legea nr. 281/2003. Versiunea sa nouă reflectă decizia de mai sus a Curții Constituționale.

15. Articolele relevante din Codul civil prevăd următoarele :

Articolul 998

“Orice faptă comisă de către o persoană care provoacă daune unei alte persoane va face ca persoana prin vina căreia a fost cauzată dauna să fie responsabilă pentru repararea consecințelor acesteia. ”

Articolul 999

“Orice persoană va fi responsabilă pentru daunele cauzate nu doar prin propria faptă ci și prin lipsa de acțiune sau prin neglijența sa.”

ÎN DREPT

I. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 5 DIN CONVENȚIE

16. Reclamantul susținea că a fost arestat și reținut în mod nelegal în absența unor motive solide și că nu a putut obține compensație pentru detenția sa de dinaintea procesului în măsura în care rezultatul procedurilor penale fusese nefavorabil pentru acesta. Reclamantul a invocat Articolul 5 alineatele 4 și 5 din Convenție. Curtea consideră că plângerea intră în sfera Articolului 5 alineatele 1 (c), 3 și 5 din Convenție care prevăd după cum urmează:

“1. Toți indivizii au dreptul la libertatea și siguranța persoanei. Nimeni nu va fi lipsit de libertatea s exceptând cazurile următoare în conformitate cu o procedură prescrisă de lege:

...

(c) arestul sau detenția legală a unei persoane efectuată în scopul aducerii acesteia înaintea autorității legale competente pentru suspiciunea rezonabilă de a fi comis o infracțiune sau atunci când acest lucru

este considerat în mod rezonabil necesar pentru a împiedica persoana să comită o infracțiune sau să fugă după comiterea acesteia;

...

3. Toți indivizii arestați sau reținuți în conformitate cu prevederile din paragraful 1 (c) din acest Articol vor fi aduși în mod prompt înaintea unui judecător sau a unui alt ofițer autorizat de lege pentru exercitarea puterii judiciare și va avea dreptul la un proces într-un termen rezonabil de timp sau la eliberarea de un proces pendinte. Eliberarea poate fi condiționată prin garanții de prezentare la proces.

...

5. Orice individ care a fost victimă a arestării sau detenției cu încălcarea prevederilor acestui articol va avea un drept executoriu la compensație.”

A. Legitimitatea arestării reclamantului

17. Curtea va examina în conformitate cu Articolul 5 §1 (c) pretinderile reclamantului conform cărora acesta a fost arestat în mod nelegal în absența unor motive solide.

1. Admisibilitate

18. Guvernul a prezentat o excepție de neepuizare a căilor de atac interne în ceea ce privește această plângere. În opinia acestuia, reclamantul ar fi trebuit să înainteze plângere împotriva ordonanței procurorului din 7 iunie 2002 în baza Articolului 140¹ din Codul de procedură penală. Acesta susținea că un astfel de remediu era accesibil, adecvat și suficient și prin urmare trebuia să fie epuizat..

19. Reclamantul susținea că plângerea nu ar fi fost eficient în cazul său.

20. Curtea reiterează că un control judiciar al unei astfel de detenții trebuie să fie automat și nu poate depinde de o cerere anterioară a părții deținute. (vezi, *mutatis mutandis*, *Aquilina împotriva Maltei* [GC], nr. 25642/94, alineatul 49, ECHR 1999-III).

21. În consecință, în pofida implicațiilor pe care eficacitatea plângerii în conformitate cu articolul 140¹, le-ar putea avea în scopul articolului 5 §4 din Convenție, Curtea consideră că faptul că reclamantul nu a reușit să-l folosească nu face ca cererea sa în conformitate cu articolul 5 alineatul § 1 (c) să fie inadmisibilă pentru neepuizarea căilor de atac interne.

Prin urmare anulează excepția Guvernului.

226. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest nefondată în sensul articolului 35 §3 din Convenție. Constată în continuare ca nu este inadmisibilă în baza nici unui alt temei. Prin urmare, este declarată admisibilă.

B. Fond

23. Guvernul a afirmat că ordonanța procurorului din 7 iunie 2002 era conform cu legislația națională în măsura în care declara faptele, legea aplicabilă și motivele concrete pentru luarea măsurii (articolul 137 din Codul de procedură penală). Aceștia au constatat că un procuror putea dispune detenția pentru un proces pendinte dacă anticipa că sentința pentru infracțiune depășea doi ani și dacă libertatea continuă a persoanei acuzate constituia o amenințare pentru ordinea publică. (articolul 148 (h) din Codul de procedură penală).

24. Reclamantul pretindea că, nici la momentul arestării sale, nici în timpul procedurilor, nu a existat o bănuială întemeiată conform căreia ar fi comis acea infracțiune.

25. Curtea a constatat deja că, contrar cerințelor legii naționale, făcea parte din practica standard a procurorilor români să nu ofere motive concrete pentru o arestare, în special în măsura în care era implicat pretinsul pericol pentru ordinea publică. Curtea a concluzionat anterior că exista o încălcare a articolului 5 §1 (c) pentru acel motiv (vezi, *mutatis mutandis*, *Pantea împotriva României*, nr. 33343/96, alineatele 222-223, ECHR 2003-VI (extrase), și *Rupa împotriva României* (dec.), nr. 58478/00, alineatul 94, 14 decembrie 2004).

26. Curtea constată că în cauza respectivă procurorul nu a oferit nici motive concrete pentru arestul reclamantului.

Prin urmare, nu se va pleca de la dreptul anterior al cauzei în speță. Aceasta consideră că nerespectarea “procedurii prescrise de lege” la momentul arestării reclamantului atrăgea după sine o încălcare a articolului 5 § 1 (c) din Convenție.

B. Prelungirea detenției reclamantului înainte de proces

27. Curtea va examina în baza articolului 5 §3 legitimitatea ordonanțelor care prelungeau în mod repetat detenția reclamantului înainte de proces.

1. Admisibilitate

28. Guvernul a susținut că plângerea cu privire la prelungirea arestării preventive a reclamantului trebuia de asemenea să fie declarată inadmisibilă pentru neepuizarea căilor

de atac interne, în măsura în care reclamantul nu promova recurs împotriva fiecăreia din încheierile care prelungeau procesul său pendinte de detenție. Acesta susținea că o astfel de cale de atac era accesibilă, adecvată și suficientă și prin urmare trebuia să fie folosită de către reclamant. În legătură cu acestea, Guvernul a furnizat Curții o serie de decizii pronunțate de mai multe tribunale județene și curți de apel din întreaga țară (dar nu de Curtea de Apel Ploiești) în care au fost admise astfel de recursuri .

29. Făcând referire la indicațiile oferite de tribunalele de drept intern prin încheierile de ședință, reclamantul afirma că putea depune un singur apel în același timp cu apelul împotriva fondului cauze penale.

30. Tribunalul reiterează faptul că singurele remedii pe care un reclamant trebuie să le epuizeze sunt cele care au legătură cu pretensele încălcări și care sunt în același timp disponibile și suficiente. Existența unor astfel de căi de atac trebuie să fie suficient de sigură nu doar teoretic ci și practic, în caz contrar neexistând accesibilitatea și eficiența necesare; îi revine statului pârât să stabilească precum aceste condiții diferite sunt satisfăcute (vezi, printre alte autorități, *Navarra împotriva Franței*, sentința din 23 noiembrie 1993, Seria A nr. 273-B, p. 27, alineatul 24, și *Aquilina*, menționată mai sus, alineatul 39).

31. Acesta constată că, în conformitate cu legea aplicabilă și cu interpretarea acesteia oferită de tribunalele în cauza în speță, reclamantul putea să înaintez apel doar împotriva încheierilor de ședință în același timp cu un apel împotriva fondului cauzei. Cu toate acestea, reclamantul a fost eliberat din arest în ziua ulterioară adoptării sentinței privind fondul, care reda un astfel de apel inefficient în circumstanțele cauzei.

32. Curtea ia în considerare temeiul de drept al cauzei prezentat de către Guvern pentru a justifica eficacitatea acestui apel. Cu toate acestea, acesta observă că nici una dintre hotărârile citate nu a fost pronunțată de Tribunalul Județean Ploiești sau de Curtea de Apel, aceasta în urmă fiind instanța competentă să soluționeze un astfel de recurs al reclamantului. În plus, nici una din hotărâri nu a fost pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Curtea, prin urmare, consideră că, dat fiind faptul că legea este rezervată asupra acestei probleme și nu au fost emise dispoziții de Înalta Curte în speță, practica unor curți de drept intern nu este suficientă pentru a face dintr-un astfel de apel o cale de atac care ar fi trebuit să fie epuizată în cazul special al reclamantului.

Pentru aceste motive, Curtea respinge excepția preliminară a Guvernului.

33. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest nefondată în sensul Articolului 35 §1 3 din Convenție. Constată în continuare că nu este inadmisibilă în baza nici unui alt temei. Prin urmare, este declarată admisibilă.

2. Fond

34. Guvernul a susținut că indiciile în baza cărora procurorul își argumentase inițial opinia că reclamantul trebuia reținut în arest, persistaseră pe parcursul arestării preventive anterioare investirii instanței prin rechizitoriu, care fusese destul de scurt - doar patru luni și trei zile. În timp ce admitea că încheierile de ședință ale Tribunalului Județean ar putea părea repetitive, Guvernul susținea că acestea ar trebui să fie citite în lumina tuturor materialelor din dosar aflat pe rolul instanței respective.

35. Reclamantul nu a fost de acord cu susținerile Guvernului și a susținut că încheierile de ședință nu ofereau nici un argument concret pentru prelungirea arestării sale preventive.

36. Curtea reiterează că o persoană acuzată de o infracțiune trebuie să fie întotdeauna eliberată în procesul pendinte exceptând cazul în care Statul poate arăta că există motive “relevante și suficiente” pentru a justifica detenția continuă. Justificarea pentru orice perioadă de detenție, indiferent cât de scurtă, trebuie să fie demonstrată în mod convingător de către autorități (vezi *Sarban împotriva Moldovei*, nr. 3456/05, alineatele 95 și 97, 4 octombrie 2005, și *Castravet împotriva Moldovei*, nr. 23393/05, alineatele 32-33, 13 martie 2007). Prolungirea aproape automată a detenției contravine garanțiilor stabilite în articolul 5 §3 (vezi *Mansur împotriva Turciei*, hotărârea din 8 iunie 1995, Seria A nr. 319-B, p. 50, alineatul 55, și *Kalashnikov împotriva Rusiei*, nr. 47095/99, alineatele 116-118, ECHR 2002-VI).

37. În cauza de față, Curtea constată că Tribunalul Județean Ploiești a prelungit detenția reclamantului de cinci ori prin folosirea aceleiași formule și fără a oferi detalii cu privire la motivele deciziilor sale. Curtea nu poate fi de acord cu Guvernul care susține că lipsa argumentării în cadrul sentințelor Tribunalului Județean era completată de dovezile din dosar. Aceasta reiterează că doar prin furnizarea unei decizii argumentate poate exista o cercetare atentă publică a administrării actului de justiție (vezi *Suominen împotriva Finlandei*, nr. 37801/97, alineatul 37, 1 iulie 2003).

38. Considerentele de mai sus sunt suficiente pentru a permite Curții să conchidă că, dată fiind lipsa argumentelor concrete din hotărârile tribunalelor de drept intern,

prelungirea repetată a detenției reclamantului a încălcat Articolul 5 alineatul 3 din Convenție.

C. Accesul la despăgubire

1. Admisibilitate

39. În cele din urmă, reclamantul s-a plâns că nu i-a fost recunoscut dreptul la despăgubiri pentru arestarea sa din procesul pendinte.

40. Guvernul a susținut că articolul 5 § 5 era inaplicabil în cauză întrucât reclamantul nu a solicitat instanțelor de drept intern să stabilească pretinsa ilegalitate a detenției sale.

41. Curtea reiterează faptul că articolul 5 §5 este respectat acolo unde este posibilă aplicarea unei compensații în ceea ce privește o privare de libertate efectuată în condiții contrare paragrafelor 1, 2, 3 sau 4. Dreptul la compensație stabilit în §5 presupune prin urmare că o încălcare a unuia dintre alineatele precedente ale articolului 5 a fost stabilită , fie de o autoritate de drept intern sau de către Curte (vezi *Stoichkov împotriva Bulgariei*, nr. 9808/02, alineatul 72, 24 martie 2005).

42. Curtea reiterează că în prezenta cauză a constatat că detenția reclamantului înainte de proces a fost făcută cu încălcarea articolului 5 §1 și 3 din Convenție. A concluzionat de asemenea că reclamantul nu avea nicio cale de atac eficientă prin care să conteste ilegalitatea menținerii sale în arest.

Prin urmare, Curtea consideră că articolul 5 §5 este aplicabil în această cauză.

43. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest nefondată în sensul articolului 35 §3 din Convenție. Constată în continuare ca nu este inadmisibilă în baza nici unui alt temei. Prin urmare, este declarată admisibilă.

2. Fond

44. Părțile nu au prezentat alte comentarii cu privire la fondul plângerii.

45. Curtea constată că reclamantul nu putea pretinde compensație întrucât detenția sa nu a fost niciodată declarată nelegală de către instanțele de drept intern. În consecință, acesta nu putea să se folosească de procedura prevăzută în articolul 504 din Codul de procedură penală iar o acțiune în baza dreptului comun care reglementează repararea prejudiciului nu avea o perspectivă rezonabilă de succes.

46. În vederea celor de mai sus, Curtea conchide că legea română nu permite reclamantului un drept executoriu la compensație după cum este necesar prin articolul 5 §5 din Convenție.

Prin urmare a existat o încălcare a articolului 5 §5 din Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

II. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

51. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o

înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Daune

47. Reclamantul a solicitat următoarele sume cu titlul de despăgubiri:

- 13.000 euro (EUR) pentru cele 130 de zile petrecute în detenție;
- 1.500 euro reprezentând salariul pe care nu l-a primit cât timp nu a fost angajat;
- 1.500 euro pentru două operații și pentru spitalizarea sa din perioada 10 octombrie 2002 - 6 decembrie 2002.

Acesta a solicitat de asemenea 50.000 euro cu titlul de daune morale.

48. Reclamantul a prezentat o copie a cărții sale de muncă care indica faptul că salariul său înainte de concedierea din 8 august 2002 era de 5.528.494 lei vechi (ROL) și că salariul său nou după decembrie 2004 era comparabil cu acesta. .

49. Guvernul a afirmat că solicitările reclamantului erau nefondate și excesive.

50. Curtea constata că în luna august 2002 reclamantul a fost concediat din cauza detenției care s-a dovedit a fi nelegală. Prin urmare, pierderea venitului din 8 august până la 10 octombrie 2002 a fost cauzată de detenția sa nelegală. Cu toate acestea, nicio legătură cauzală între încălcarea constatată și celelalte revendicări cu privire la daunele pecuniare nu poate fi constatată.

În plus, Curtea consideră că reclamantul a suferit daune morale.

51. Prin urmare, calculând pe o bază echitabilă, Curtea acordă reclamantului 500 de euro cu titlul de daune materiale și 5.000 euro cu titlul de daune morale.

B. Costuri și cheltuieli

52. Reclamantul a solicitat de asemenea 1.000 euro pentru onorariile avocaților și 200 euro pentru taxele plătite Statului român. Acesta a transmis facturi de 15.000.000 ROL reprezentând onorariile avocaților achitate în 2002, 2.200.000 ROL reprezentând taxele judecătorești achitate la 15 septembrie 2003, 1.000.000 ROL pentru un raport de expertiză întocmit în timpul procedurilor de drept intern și 510 RON pentru traducerile plătite în 2007.

53. Guvernul a contestat revendicările.

54. Curtea constată că costurile suportate în tribunalele de drept intern nu au nicio legătură de cauzalitate cu încălcarea constatată. Cu toate acestea, consideră rezonabil faptul că reclamantul a suportat costuri pentru traduceri pentru Curte; acestea au fost cel puțin parțial acoperite de suma de 850 euro primită de către reclamant pentru ajutorul social.

Nici o altă justificare pentru costurile și cheltuielile pretinse nemaifiind înaintată de către reclamant, Curtea respinge revendicările efectuate cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

60. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

- 1. Respinge obiecțiile preliminare ale Guvernului cu privire la neepuizarea căilor de atac interne;*
- 2. declară cererea admisibilă;*
- 3. hotărăște că s-a încălcat art. 5 alineatele 1, 3 și 5 din Convenție;*
- 4. hotărăște:*
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție:*
 - (i) suma de 500 euro (cinci sute euro) cu titlul de daune pecuniare și*
 - (ii) suma de 5.000 euro (cinci mii euro) plus orice sumă putând fi datorată cu titlul de daune nepecuniare, sume ce vor fi convertite în moneda statului pârât, la cursul aplicabil la data achitării;*
 - b) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;*
- 5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru restul.*

*Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la data de 10 iunie 2008,
în aplicarea [art. 77](#) alineatele 2 și 3 din Regulament.*

Josep Casadevall,

președinte

Stanley Naismith,

grefier